

[Holdgaard.]

der styrer slet, der skal nyde godt af en saadan Lovgivning. Nej, den betyder, at hvor der er Trang til at give et Beløb til de gamle, særlig til Brændsel, bliver der Adgang til det. Jeg tror derfor ikke, det ærede Medlem skulde staa op og tale saa nedsettende om det kommunale Selvstyre i denne Forbindelse.

I øvrigt vil jeg takke Ministeren for det Svar, han gav paa mit Spørgsmaal. Jeg synes blot, han kunde have svaret uden at være ubehagelig overfor mig; men enhver har jo sin Maade at svare paa. Jeg var vel selv klar over, hvorledes Loven skulde forstaas, men der er mange, der ikke er det og har forstaaet det saaledes, at de paagældende Beløb skulde trækkes fra. Jeg er derfor taknemmelig for, at Ministeren har udtalt, at disse Beløb ikke skal fradrages. Ministeren kom med det sædvanlige Slagord „een højere op“. Jeg synes ikke, der var nogen Anvendelse derfor i denne Forbindelse. Det er jo kun et beskedent Beløb, man vil give Kommunerne Ret til at have Raaderet over.

Jeg hævder fremdeles, at de Oplysninger, der er tilstillet Udvalget, er noget vanskelige at forstaa, og jeg er ikke sikker paa, at Kommunerne helt ud har forstaaet Spørgsmaalene. Men selve disse Oplysninger, saaledes som de foreligger, godtgør, at der er Grundlag nok for at kræve en yderligere Lovgivning end den, vi har, thi Forholdet laa dog saaledes, at nogle af de 9 Købstadkommuner efter de Oplysninger, der foreligger, vilde have brugt langt større Beløb, hvis de skulde tilfredsstille det Krav, som de mente det nødvendigt at tilfredsstille, og der foreligger, saa vidt jeg husker, Oplysninger fra 14 Landkommuner — og der er jo kun spurgt 10 Landkommuner i hvert Amt —, som slet ingenting havde til Brændsel. Det er det, vi har hævdet hele Tiden, at det er muligt, at der vil være adskillige Kommuner, hvor Beløbet vi slaa til, men med Hensyn til Trangen til Aldersrente er Forholdene i de forskellige Kommuner jo vidt forskellige, og derfor vil der være adskillige Kommuner, som vil have Brug for en større Bevægelsesfrihed end den, Loven har givet.

Overfor det ærede Medlem Hr. Rahbek skal jeg sige, at den Tanke kunde aldrig falde mig ind at ville forpligte Venstre til at staa ved sit Standpunkt til næste Aar. Nej, jeg er tilfreds med, at man kan bevæge Venstre i den Tid, vi forhandler Lovforslaget mellem første og anden Behandling, til at gaa fra det Standpunkt, det har taget ved første Be-

handling, og indtage et bedre Standpunkt ved anden Behandling, hvad det har gjort i dette Tilfælde.

Holger Larsen: Det ærede Medlem Hr. Vesteragers Forsvar for hans Ændringsforslag gik jo ud paa dette, at den ene sociale Foranstaltning skal knyttes til den anden, og siger han, det er jo Meningen, at de gamle skal være i Sygekasse. Men de gamle er ikke i Sygekasse, og der vil gaa et halvt Slægtled mindst, inden man kan regne med, at de gamle, som da sorterer under Aldersrenteloven, er i Sygekasse. De, der nu hører derunder, kan jo ikke komme i Sygekasse.

Jeg tror, den højtærede Minister lægger alt for megen Vægt paa de Oplysninger, der er indkommet. Det var jo noget nyt, Befolkningen og Kommunalbestyrelserne stod overfor, og mange Kommunalbestyrelser, de mest fornuftige, har holdt noget igen. Men der findes, som den sidste ærede Taler fremhævede, mange Kommuner, som har disponeret udover det Beløb, der var til Raadighed, og som vilde disponere over mere, hvis de kunde faa det. Jeg kender saaledes en Bykommune, der har disponeret over det Beløb, som var til Raadighed, og hvor man nu kan se i Byens Blade en Opfordring til Beboerne om endelig at give noget til de gamle i Julen, et Opraab, som er undertegnet af Folk af alle politiske Partier, og man regner med, at der kommer et Par Tusinde Kroner ind til yderligere Understøttelse til de gamle. Det er den Slags Opraab, jeg synes, man skulde undgaa, naar man har en Aldersrentelov.

Naar saa Ministeren talte om Fremtiden og sagde, at det var absolut sidste Gang, han vilde være med, saa er det jo ikke ukendte Toner for mig. Dem har jeg hørt i denne Sal siden 1923, og hvert Aar har Ministeren trods alt været med. Jeg erkender, at det gaar nedad for Ministeren, Beløbet bliver mindre og mindre, men han har dog været med. Og hvordan kan man tage en Veksel paa Fremtiden af den Art, naar den højtærede Minister vil gøre gældende, at han handler af saglige Grunde? Hvis der til næste Aar er saglige Grunde for at yde de gamle ekstraordinær Brændselshjælp — der kan jo komme Prisstigning, eller Kommunerne kan paa anden Maade have benyttet det Beløb, der var til Raadighed, o. s. v., o. s. v. —, saa vil saadanne saglige Grunde sikkert ogsaa da bevæge Ministeren til at gaa med til det Forslag, som vi naturligvis nok til den Tid, for saa vidt der er Trang til det, skal vide at stille.